

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 510/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokát Ivor, s. r. o., Mojmirova 1161/6, Púchov, IČO 44 578 946, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Peter Ivor, proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 3 Csp 47/2019-223 z 24. januára 2022 v spojení s uznesením č. k. 3 Csp 47/2019-239 zo 6. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Csp 47/2019-223 z 24. januára 2022 (ďalej aj „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) v spojení s uznesením č. k. 3 Csp 47/2019-239 zo 6. júna 2022 (ďalej aj „namietané uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v právnej veci sťažovateľa v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3 Csp 47/2019 bolo uznesením okresného súdu č. k. 3 Csp 47/2019-223 z 24. januára 2022 rozhodnuté o povinnosti žalovaného 1 (KOOOPERATÍVA poisťovňa, a. s.) nahradiť sťažovateľovi ako žalobcovi trovy konania vo výške 2 892,98 eur do rúk právneho zástupcu sťažovateľa.

3. Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá však bola uznesením okresného súdu č. k. 3 Csp 47/2019-239 zo 6. júna 2022 zamietnutá.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. V namietanom uznesení sa okresný súd stotožnil s nepriznaním odmeny sťažovateľovi ako žalobcovi za úkony právnej služby – predžalobná výzva žalovanému 1 a žalovanému 2 z 25. júna 2019 a ďalšia porada s klientom na účely analýzy zamietavého vyjadrenia žalovaného 1 k predžalobnej výzve z 29. júla 2019. Oba uvedené úkony právnej služby sú podľa názoru sťažovateľa jednoznačne účelné a potrebné na účely úspešného vymoženia žalovaného nároku a boli vynaložené v striktnom súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ktorá ustanovuje predžalobnú výzvu ako úkon právnej služby v demonštratívnom výpočte úkonov právnej služby v občianskom konaní v § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky. V § 13a ods. 3 vyhlášky sa tiež uvádza, že „Ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí“, t. j. ďalšia porada sťažovateľa a jeho právneho zástupcu nasledovala v súlade § 13a ods. 3 vyhlášky práve po predžalobnej výzve a bola účelná a nevyhnutná z toho hľadiska, že bolo potrebné reagovať na zamietavé stanovisko žalovaných a nastaviť argumentáciu v samotnej žalobe, ktorá bola právnym zástupcom vypracovaná a podaná na súde bezprostredne po zamietnutí predžalobnej výzvy zo strany žalovaných. Na základe uvedeného je názor okresného súdu v napadnutom uznesení absolútne nesprávny, arbitrárny a neakceptovateľný.

5. Okresný súd sa tiež stotožnil s nepriznaním náhrady za vyjadrenie k výzve súdu a zmene žalobného návrhu zo 6. septembra 2019 a označil ho za neúčelné podanie. Sťažovateľ tento úkon považuje za jednoznačne účelný a potrebný na účely úspešného vymoženia žalovaného nároku, bol vynaložený v súlade s vyhláškou, navyše k tomuto vyjadreniu bol sťažovateľ vyzvaný priamo okresným súdom, ktorý absolútne nedôvodne a v rozpore s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) vyzýval sťažovateľa, aby zobral svoj žalobný návrh späť v častiach a) a b), pričom sťažovateľ uvedenému vyhovel iba sčasti výlučne z toho dôvodu, že mal záujem obhájiť svoje flagrantne porušené právo a snažil sa obhájiť pred okresným súdom inak správne podaný žalobný návrh. Následne Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) ako odvolací súd vo svojom rozsudku č. k. 17 CoCsp 48/2020-204 z 28. októbra 2021 zmenil absolútne nesprávny právny názor prezentovaný okresným súdom vo výroku rozsudku č. k. 3 Csp 47/2019-147 z 2. júla 2020 i v bode 2 výzvy z 26. augusta 2019. Zároveň okresný súd v rozpore s textom uvedeným v bode 1 výzvy z 26. augusta 2019 neskôr sám konštatoval v odôvodnení svojho rozsudku neplatnosť odstúpenia od poistnej zmluvy zo strany žalovaného 1.

6. Súčasne sa okresný súd v namietanom uznesení stotožnil s nepriznaním náhrady za ďalšie porady so sťažovateľom konané 3. júna 2020 a 23. októbra 2020, ktoré sťažovateľ považuje za jednoznačne účelné a potrebné úkony. Porada zrealizovaná 3. júna 2020 bola absolútne nevyhnutná, keďže od podania žaloby uplynul takmer 1 rok a od poslednej porady uplynulo takmer 6 mesiacov, teda príprava sťažovateľa na pojednávanie a všetky skutkové a právne okolnosti prípadu bola

nevyhnutná. Ďalšia porada konaná 23. októbra 2020 nasledovala po iných úkonoch vykonaných zo strany sťažovateľa i žalovaných, po vyjadrení žalovaného 1 k odvolaniu sťažovateľa a na tejto porade, ktorá bezprostredne predchádzala vyjadreniu sťažovateľa k vyjadreniu žalovaného 1 k odvolaniu žalobcu, si sťažovateľ so svojím právnym zástupcom pripravoval argumentáciu proti žalovanému 2, ktorý na základe jeho vyjadrení a aj podaného odvolania žalovaného 1 naďalej popieral plne dôvodný nárok sťažovateľa, hoci sa v následnom súdnom konaní preukázalo, že nárok sťažovateľa bol po právnej stránke a z hľadiska právneho základu nároku uplatnený absolútne správne, v súlade so zákonom a zmluvným vzťahom medzi všetkými tromi zmluvnými stranami.

7. Sumár trov právneho zastúpenia v prvoinštančnom konaní a odvolacom konaní podľa sťažovateľa predstavuje celkovo sumu 7 110,68 eur bez dane z pridanej hodnoty a pozostáva z tarifnej odmeny vo výške 6 856,78 eur, náhrady hotových výdavkov vo výške 163,36 eur, náhrady za stratu času vo výške 70,80 eur, náhrady preukázaných cestovných výdavkov vo výške 19,74 eur. Krajský súd priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,30 %, sťažovateľ má teda nárok na náhradu trov konania v celkovej výške 4 856,59 eur. Okresný súd však priznal sťažovateľovi trovy konania len vo výške 2 892,98 eur, čím výrazne zmenšil a ohrozil majetok sťažovateľa.

8. Podľa názoru sťažovateľa je zřejmé, že okresný súd rozhodol o trovách konania na základe nesprávneho právneho posúdenia, napadnuté uznesenie je arbitrárne, pretože okresný súd sa vôbec nevysporiadal s odôvodnenými oprávnenými trovami konania na strane sťažovateľa ako žalobcu v jeho vyčíslení trov konania a výrazne sa odklonil od rozhodovacej praxe súdov vyššieho stupňa i ústavného súdu, v dôsledku čoho vyčísлил a priznal sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia nesprávne vo výrazne nižšej sume, než na akú má právny nárok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie vlastníckeho práva sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením vyššieho súdneho úradníka v spojení s namietaným uznesením, ktorými boli vyčíslené trovy konania, s ktorých výškou sťažovateľ nesúhlasí a považuje ju za nezákonne zníženú, pokiaľ mu okresný súd nepriznal trovy konania za konkrétne úkony právnej služby napriek tomu, že boli pre uplatnenie žalovaného nároku sťažovateľa nevyhnutné a účelné, boli uplatnené v súlade s vyhláškou, čo sťažovateľ podrobne odôvodnil.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením vyššieho súdneho úradníka:

10. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa uznesením vyššieho súdneho úradníka, poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry, vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa uznesenia vyššieho súdneho úradníka konštatuje ústavný súd existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení vyššieho súdneho úradníka v jeho uznesení prostredníctvom sťažnosti, ktorú aj využil, pričom ochranu jeho právam zaručeným ústavou a dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sudca okresného súdu, ktorému patrilo rozhodovanie o podanej sťažnosti. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému rozhodnutiu okresného súdu, a preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces namietaným uznesením:

11. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

12. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

13. Ústavný súd ďalej považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, zvýrazniť, rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp

spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

14. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania (či strany sporu), je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

15. V zmysle už prezentovaných záverov sa ústavný súd pri posúdení namietaného porušenia práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom namietaným uznesením sústredil a zameral na posúdenie otázky, či sa okresný súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa, ktorú uplatňoval v podanej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

16. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti časti rozhodnutia všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania (jej sume). Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania (ktoré je v tomto konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa preskúmané) nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného rozhodnutia o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). Sťažovateľ preto nemôže očakávať, že ústavný súd bude rozhodnutie všeobecného súdu o výške trov konania (ktorému predchádza rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka a sudcu okresného súdu) preskúmať na rovnakej úrovni, ako to je pri meritórnych rozhodnutiach, ktorých dopad na právne postavenie, resp. právnu istotu strán konania je nepochybne väčší.

17. Po oboznámení sa s relevantnými časťami napadnutého uznesenia (body 9 až 17 tohto uznesenia) ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie v podstatných častiach arbitrárnosť či svojvôľu pri odôvodňovaní vysporiadania sa okresného súdu so sťažnostnými námietkami sťažovateľa vo veci rozhodovania o sume náhrady trov nevykazuje. Naopak, okresný súd v napadnutom uznesení svoje stanovisko k jednotlivým sťažnostným námietkam sťažovateľa primerane a zároveň logicky zdôvodnil. Ústavný súd argumentáciu tvoriacu súčasť napadnutého uznesenia nemôže považovať za nesúladnú s limitmi sťažovateľom označených práv. Ústavný súd je tak toho názoru, že okresný súd rozhodol vo veci sumy náhrady trov v intenciách právnych predpisov spôsobom, ktorý

nesignalizuje žiaden závažný procesný excés a ani zásah do označených práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta.

18. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a v časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom (pozri sp. zn. II. ÚS 31/2004). Pri kumulatívnom splnení všetkých podmienok uvedených v § 251 CSP (preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva) možno každý výdavok zaradiť medzi trovy konania.

19. V sťažovateľovom prípade, teda v prípade nákladov predžalobnej výzvy (ako aj porady na účely analýzy zamietavého vyjadrenia žalovaného 1 k predžalobnej výzve), okresný súd konštatoval absenciu časovej súvislosti s konaním, teda nesplnenie posledného z uvedených predpokladov. Ústavný súd poukazuje ako na relevantnú skutočnosť, ktorú bolo pri posúdení veci sťažovateľa potrebné zohľadniť, na tú okolnosť, že okresný súd prezentovaným výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku sťažovateľa o možnosť uplatnenia si nákladov predžalobnej výzvy nijako neobral. Účinnú možnosť mu totiž poskytoval Občiansky zákonník (§ 121 ods. 3), podľa ktorého sú príslušenstvom pohľadávky aj náklady spojené s jej uplatnením a prostredníctvom ktorého mohol sťažovateľ svoj nárok účinne uplatniť. Za uvedených okolností sa tak ústavnému súdu z hľadiska materiálnej ochrany ústavnosti právny záver okresného súdu o nepriznaní náhrady označeného výdavku v žiadnom prípade nejaví ako excesívny, a teda arbitrárny, porušujúci sťažovateľom v ústavnej sťažnosti označené práva (pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 112/2021). V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na právne názory okresného súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení (body 9, 10, 11 odôvodnenia namietaného uznesenia), ktoré korešpondujú s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu, keďže vychádzajú z jeho rozhodnutí č. k. IV. ÚS 536/2020 z 28. októbra 2020 a č. k. III. ÚS 65/2022 z 10. februára 2022.

20. Za ústavne neudržateľné nemožno považovať ani nepriznanie odmeny za právny úkon podania vyjadrenia sťažovateľa k výzve okresného súdu podľa § 138 CSP, ktoré okresný súd posúdil ako neúčelné jednak z dôvodu, že nebolo potrebné sa k nej vyjadrovať vzhľadom na možnosť uplatnenia argumentácie v ďalších podaniach, a tiež z dôvodu, že na základe predmetnej výzvy sťažovateľ zobral žalobu späť čiastočne (bod 12 odôvodnenia namietaného uznesenia). Na uvedenom závere okresného súdu nič nemení ani rozsudok krajského súdu, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie čiastočne zmenené a v ktorom krajský súd úspešnosť sťažovateľa v konaní vyjadril vo vzťahu k trovám konania tak, že určil, že mu prináleží nárok na náhradu trov proti žalovanému 1 v rozsahu 68,30 %.

21. Okresný súd sa ďalej venoval odôvodneniu svojho rozhodnutia vo vzťahu k nepriznaniu náhrady trov konania za ďalšie dve porady sťažovateľa s jeho právnym zástupcom konané 6. júna 2020 a 23. októbra 2020 z dôvodu ich neúčelnosti [i keď je tento úkon uvedený v § 13 ods. 1 písm. b) vyhlášky], keďže ich realizácia sa neodrazila v ďalšom súdnom konaní, pred uvedenými poradami nevyšli najavo žiadne nové a závažné skutočnosti, ktoré si uskutočnenie porád vyžadovali, čo okresný súd vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil (body 13 až 17 odôvodnenia

namietaného uznesenia), vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 16/2014.

22. Okresný súd v namietanom uznesení odôvodnil záver, na základe ktorého nebola sťažovateľovi priznaná náhrada trov konania za všetky ním vyčíslené úkony právnej pomoci ako účelne vynaložené náklady. Ústavný súd konštatuje, že namietané uznesenie okresného súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

23. Sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa jeho námietok uvedených v sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

24. Vzhľadom na už uvedené závery hodnotí ústavný súd námietky sťažovateľa o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

III.3. K namietanému porušeniu vlastníckeho práva namietaným uznesením:

25. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného vlastníckeho práva, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa vymedzených v petite ústavnej sťažnosti (zrušenie rozhodnutia okresného súdu, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu